

Hồi 69

Giữa Sảnh Đường Hội Ngộ Oan Gia Gặp Báo Ứng Thiên Huyền Đền Tội

Lúc này Đồng Thiên Kỳ cũng bước tới sát cửa đại sảnh rồi.
Mới bước ra thấy người, Thiên Huyền Kiếm không cần nhìn kỹ nói ngay :

- Phương Tự Thanh, người làm gì mà lâu thế ?

Chợt lão nhớ ra Ứng Nhân Thần không phải bận bạch y vội vàng nhìn lại.

Lão kinh hoàng đến nỗi cứng lưỡi lắp bắp được vài tiếng :

- Người... là người...

Hai chân không còn tự chủ lùi trở vào đại sảnh.

Vu Hồi Kiếm trầm giọng hỏi :

- Tất đàn chủ, ai thế ?

Thiên Huyền Kiếm quay lại, miệng líu ríu:

- Là... là...

Thấy Thiên Huyền Kiếm kinh hoàng đến tột độ, Vu Hồi Kiếm liền đứng dậy quát to:

- Tất đàn chủ ! Người thân là một đàn chủ mà còn như thế... Ai ngoài đó vậy ?

Thiên Tâm Quái Cái cười giọng châm biếm:

- Tất đàn chủ có điều gì bất tiện nói trước khách đó mà !

Hiểu ý châm chọc của lão khất cái, Vu Hồi Kiếm gầm lên :

- Tất đàn chủ, người có nhớ bang quy không ?

Thiên Huyền Kiếm hơi trấn tĩnh trả lời:

- Đồng Thiên Kỳ !

Vu Hồi Kiếm biến sắc, còn Thiên Tâm Quái cái đứng bật lên như phải bóng, nói với vẻ nghi hoặc :

- Nói bậy !

Chợt một giọng trầm lạnh vang lên :

- Nói bậy chỉ là thứ gian hiểm lão hóa tử người thì có !

Dứt lời đã thấy Đồng Thiên Kỳ nhảy vào đứng giữa sảnh với bộ mặt lạnh lùng và ngực áo đầy máu khô.

Cả Vu Hồi Kiếm và Thiên Tâm Quái Cái cùng bật ra một tiếng :

- Đồng Thiên Kỳ !

Đồng Thiên Kỳ chậm chậm đưa tay cầm chuôi kiếm, nói :

- Rất may là có ba vị cùng ở đây !

Vu Hồi Kiếm tự biết chỉ dựa vào sức mình thì không ứng phó được với Đồng Thiên Kỳ liền cười nói :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Đồng Thiên Kỳ người định hỏi ai ?

Thiên Huyền Kiếm nghe vậy thất kinh run giọng kêu lên :

- Tổ sư gia !

Thiên Tâm Quái Cái đã nghe được ẩn ý trong lời kêu cứu thống thiết đó liền hỏi :

- Nhật Nguyệt bang đối với hấn chẳng lẽ không có quan hệ gì.

Quét mắt nhìn ba người, Đồng Thiên Kỳ danh giọng :

- Trong ba người, ai tiến lên trước !

Thiên Tâm Quái Cái hỏi một câu đầy ẩn ý :

- Người định tính sổ cả hai nhà ư ?

Đồng Thiên Kỳ nhắc lại :

- Cả ba vị ai cũng được. Nhưng ai muốn ra tay trước đây ?

Vu Hồi Kiếm hấp háy đôi mắt, chột nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người đã tìm đến thượng môn thì việc này do người tự chọn lấy !

Nói xong đưa mắt liếc nhìn Thiên Tâm Quái Cái.

Tuy giận đến phát điên nhưng lão khất cái cố nhịn nói :

- Môi hở thì lạnh. Lão ăn mày ta đồ rằng Nhật Nguyệt Bang sẽ qua được đêm nay.

Lời nói hiển nhiên biểu lộ ý muốn liên hợp.

Vu Hồi Kiếm quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói ;

- Ý Hàn huynh định thế nào ?

Lão khất cái không dám tự phụ cười đáp:

- Hợp thì cả hai nhà cùng có lợi, chia ra tất gặp hại.

Vu Hồi kiếm cười nhạt :

- Huynh đệ cũng có một quy định là không gia ân cho ai bao giờ !

Lão khát cái không nhịn được đáp :

- Gia ân ư ? Hừ. Vậy thì khỏi phải bàn rồi !

Vu Hồi Kiếm nhìn Đồng Thiên Kỳ giục:

- Đồng Thiên Kỳ người chọn nhanh đi !

Thiên Huyền Kiếm lo cuống cuống lại van vỉ :

- Tổ sư gia...

Mi tâm huyết đỏ ngầu như máu, Đồng Thiên Kỳ phóng cặp mắt như tia điện nhìn thẳng Thiên Huyền Kiếm. Lời của chàng làm Tất Vũ có cảm giác như từ địa phủ vọng về:

- Họ Tất kia ! đã đến lúc người đền tội rồi.

Thiên tâm Quái Cái nghe Đồng Thiên Kỳ chọn người đầu tiên không phải mình đã mừng thầm nghĩ bụng :

- Càng giao thủ lâu ta càng có nhiều cơ may.

Vu Hồi Kiếm là người ranh ma xảo hoạt, thấy thần sắc lão quái cái đã đoán ra bụng lão nghĩ gì liền cười nói :

- Hàn huynh thấy có cơ hội nào thoát thân không ?

Thiên Tâm Quái Cái vừa định cự lại thì đã nghe Thiên Huyền Kiếm run rẩy nói :

- Tổ sư gia ! Đệ tử vì bổn môn tận lực...

Vu Hồi Kiếm lạnh lùng ngắt lời :

- Người đã lập thân trong võ lâm ai cũng bán mệnh cầu danh, người còn nghĩ ngợi gì cho lắm ?

Thiên Huyền Kiếm thấy lạnh sống lưng, gấp giọng :

- Nhưng đệ tử....

- Tất Vũ ! Nhật Nguyệt Bang này nếu đệ tử nào cũng như người thì ở phân đàn Triết Đông này người còn chỉ huy gì nữa chứ ?

Thiên Huyền Kiếm biết không lay chuyển được lòng nhẫn tâm của chủ liên cúi đầu nói :

- Đa tạ tổ sư gia đã chỉ rõ !

Lại sang Đồng Thiên Kỳ gặng lên giọng :

- Đồng Thiên Kỳ ta và người ra tiền viện phân cao hạ !

Đồng Thiên Kỳ cười khinh miệt đáp :

- Tất Vũ người có nhớ cuộc chiến mà người bị mất nhột cánh tay đó mất hết bao nhiêu thời gian không ?

Nhắc đến cánh tay bị mất Thiên Huyền Kiếm tức giận gầm lên :

- Người chớ ngông cuồng, đây là nơi chôn xác của người đó.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Bằng vào cái thân tàn phế của người ư ?

Thiên Huyền kiếm cười gian xảo :

- Người muốn biết bằng vào ai không ?

Dứt lời lão ngửa mặt hú lên ba tiếng, có lẽ đó là tín hiệu báo động.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói :

- Tất Vũ ? Phân đàn Triết Đông của Nhật Nguyệt Bang đêm nay hồn ma của người không bị đơn độc rồi !

Sau khi Thiên Huyền Kiếm phát ra tiếng hú chưa được bao lâu thì chợt thấy trước thạch cấp dẫn vào đại sảnh quần tập đến hai ba chục võ sĩ già trẻ bất đồng, người nào tay cũng lăm lăm binh khí :

- Tất Vũ người định trông vào bọn đó thôi sao ?

Thiên Huyền Kiếm thấy thế người đông nên tinh thần vững thêm không ít, vững giọng nói ;

- Chớ nhiều lời, chúng ta ra đây phân cao hạ !

Đồng Thiên Kỳ bước ra cửa rồi quay lại nhường cho Thiên Huyền Kiếm ra trước nói rằng :

- Đồng mõ nhường người ra, nhưng chỉ sợ không kịp đến thạch cấp đâu.

Thiên Huyền Kiếm thấy vậy không dám rời chân, vội hỏi ;

- Đồng Thiên Kỳ chẳng lẽ người sợ đám thủ hạ của lão phu ư ?

- Đồng mõ có ý nói rằng người sẽ chết trước khi ra đến đó !

Thạch cấp trước sảnh có hai mươi bậc đá. Người có võ công chỉ cần nhảy một bước là xuống đến sân rồi. Thiên Huyền Kiếm thầm ước lượng rồi nói :

- Đồng Thiên Kỳ lần này thì người nói khoác rồi !

- Huyết kiếp thủ từ khi xuất đạo đến nay chưa nói khoác câu nào cả !

Thiên Huyền Kiếm hướng xuống chúng nhân thủ hạ đứng dưới sân hét to một tiếng ra lệnh :

- Đưa Thiên Huyền Kiếm lại đây cho ta!

Đám võ sĩ đứng dưới kia còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Được lệnh có một thiếu niên chừng hai mươi tuổi cầm Thiên Huyền Kiếm đi vào đại sảnh hai tay cung kính dâng lên cho Tất Vũ.

Đưa tay nhận kiếm xong, Tất Vũ sải bước ra khỏi sảnh hướng thẳng đến trước thạch cấp.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương nói bằng giọng hết sức bình tĩnh :

- Tất Vũ, việc gì người vội chết đến thế, bởi vì nỗi thù hận trong lòng Đồng mỗ vẫn chưa tan, trước hết Đồng mỗ sẽ chặt hai chân của người, sau đó để mặc cho tử thần đón rước.

Thiên Tâm Quái Cái chứng kiến cảnh đó nghĩ thầm :

"Người này trước khi giết gia cữu vẫn trấn tĩnh được như vậy, nếu mình vô phúc rơi vào tay hắn..."

Lão không dám nghĩ tiếp nữa.

Dừng bước ở bậc thềm đá Thiên Huyền Kiếm nhìn xuống sân chỉ còn hơn một trượng nhưng lại không đủ dũng khí nhảy xuống. Lão có cảm giác lúc này Đồng Thiên Kỳ đang theo sát sau lưng mình, chỉ cần động thủ là Đồng Thiên Kỳ sẽ đoạt ngay mạng của lão.

Càng nghĩ càng lạnh sống lưng. Khá lâu sau mới thét to một tiếng nhanh như chớp xuất một chiêu "Đào Xuyên Trâm Châu" quét về phía sau lưng, đồng thời thuận thế xoay hẳn người lại.

Không ngờ chiêu kiếm vừa rồi không đạt được hiệu quả nào, Thiên Huyền Kiếm nhìn kỹ lại thì thấy Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên vị trí ban đầu.

Nhìn vẻ lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ, Thiên Huyền Kiếm đột nhiên toát mồ hôi.

Hồi lâu Đồng Thiên Kỳ thủng thẳng nói:

- Tất Vũ, người không đủ can đảm nhảy xuống ư?

Đưa tay quạt mồ hôi lấm tấm trên trán, Thiên Huyền Kiếm găm gù :

- Tiểu bối, người có giỏi thì xông vào đi !

Lúc này trong đám chúng nhân đứng dưới bậc thềm cùng ồ lên một tiếng. Đến bây giờ họ mới hiểu vì sao đêm nay đàn chủ của mình tỏ ra không bình thường như thế.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói :

- Vậy là tôn giá không đủ dũng khí nhảy xuống rồi !

Thiên Huyền Kiếm chỉ tay vào mặt Đồng Thiên Kỳ nói :

- Người đừng hòng thừa cơ đánh lén lão phu ? Hô hô hô...

Vu Hồi Kiếm nhìn trạng thái đó nghĩ bụng :

- Rõ ràng Tất Vũ đã bị hắn làm cho phát điên mất rồi ! "

Thiên Tâm Quái Cái nhìn quang cảnh rùng rợn đó, nỗi khiếp sợ lại tăng thêm.

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc gật gật đầu nói :

- Tất Vũ ! Chắc ngươi còn nhiều lưu luyến với nhân gian nhỉ ! Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều, đợi khi nào nằm xuống bậc thềm kia sẽ có thời gian nhàn hạ, lúc đó muốn nghĩ ngợi bao nhiêu cũng được.

Thiên Huyền Kiếm tức giận đến nổi đôi tròng mắt lò ra. Lão chỉ kiếm thét lên :

- Cầu tặc, ngươi sao không nhanh lên một chút ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn thong thả nói :

- Kể từ đêm nay "Vũ Nội Tam Kiếm" chỉ còn lại một người, Tất Vũ ngươi là người thứ hai.

Vừa nói xong chàng đã tới trước mặt đối phương cách chừng bốn năm thước.

Dường như không đủ nhẫn nại thêm nữa, Thiên Huyền Kiếm gầm lên một tiếng diên đại, kiếm chếch ngược lên, tiếp đó nhanh như chớp thi triển một chiêu "Thiên Vũ Ngân Châu", mũi kiếm biến hóa liên tục tới tấp nhằm vào các yếu huyệt trên người Đồng Thiên Kỳ công sang.

Thế kiếm căng thẳng, khấn trương như đánh một trận liều mạng.

Hơi ngửa người về phía sau Đồng Thiên Kỳ đã thoát khỏi thế kiếm của đối phương, chàng rút phất thanh Long Đầu kiếm ra.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ sau một chiêu không đạt kết quả lại càng nóng tiết biến chiêu thành "Thiên Hà Đảo Hải" khí thế vô cùng mãnh liệt, chiêu thức lại nhanh. Quả là hôm nay chúng nhân mới thấy rõ bản lãnh cao cường của "Vũ Nội Tam Kiếm".

Đột nhiên giữa màn kiếm ảnh mịt mờ dày đặc của Tất Vũ tưởng chừng con ruồi bay vào không lọt, lão vẫn nhận ra mũi kiếm của đối phương không biết tận dụng sơ hở ở đâu đâm thẳng vào vai trái.

Tất Vũ cả kinh, bấy giờ thân kiếm về để tự bảo vệ không còn kịp nữa. Lão chỉ còn cách ngửa người ra sau tránh, nhưng vô hiệu.

Xoẹt một tiếng, cánh tay trái duy nhất còn lại của Tất Vũ cùng thanh Thiên Huyền Kiếm rơi bịch ngay xuống bậc thềm.

Lão loạng choạng lui sau hai ba bước, mặt trắng bệch như tờ giấy, chỗ vết thương ngay sát vai máu phun xối xả như suối.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói :

- Thiên Huyền kiếm ! uy phong năm xưa của ngươi khi tàn sát ở Đảo Đào hoa đâu mất cả rồi ?

Vừa nói chàng vừa lừ lừ bước tới trước mặt Tất Vũ.

Kiểm pháp kinh nhân của Đồng Thiên Kỳ dường như có sức thôi miên làm cho Thiên Tâm Quái Cái quên mất ý đồ tẩu thoát của mình, chỉ đến khi Đồng Thiên Kỳ bước tới trước mặt Tất Vũ, lão khất cái mới ý thức trở lại nguy cơ trước mắt của mình.

Tuy nhiên khi Thiên Tâm Quái Cái vừa định cất bước thì Vu Hôi Kiếm đã nhìn lão cười nói:

- Lúc này là thời cơ tốt nhất để thoát thân đây, Hàn huynh xin lượng thứ tiểu đệ không tiện tiền chân

Bị Vu Hôi kiếm nhìn thấu ruột gan, Thiên Tâm Quái Cái biết không còn cách thoát thân đó nữa, đôi mắt của lão đảo liên tục, lão khất cái lấy giọng bình tĩnh nói :

- Người cho rằng lão ăn mày ta sợ ư ?

Vu Hôi kiếm khinh khỉnh đáp..

- Cái đó trong lòng Hàn huynh tự biết Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt trả miếng :

- Vu Hôi kiếm người từng bại dưới tay tiểu tử đó rồi mà

- Lão phu tự biết không địch nổi hấn, chẳng lẽ Hàn huynh cho rằng tự mình có thể kháng cự được hấn ư?

Thiên Tâm Quái Cái quắc mắt nhìn đối phương đáp :

- Dù không kháng cự được cũng chẳng cần tới tay Nhật Nguyệt Bang các người.

- Lão phu cũng biết Hàn huynh đến đây tất có cường lực yểm trợ ở ngoài. Chỉ sợ Nam Hải võ công tuy tinh diệu nhưng dù có tiêu diệt được Đồng Thiên Kỳ cũng thương tổn rất nhiều nguyên khí, chẳng hay Hàn huynh có nghĩ vậy không ?

Thiên Tâm Quái Cái thấy lòng chấn động, nhưng vẫn không lộ ra ngoài mặt chỉ cười nhạt nói :

- Nói vậy thì Nhật Nguyệt Bang các người ở ngoài thủ lợi được rồi ?

Vu Hôi kiếm cười gian狡 :

- Hàn huynh quên mất là còn Linh Sơn phái nữa ư ?

Thiên Tâm Quái Cái sợ người ta phác giác ra lão ở Nam Hải chỉ là vỏ ngoài, nghe Vu Hôi Kiếm nói vậy chợt động tâm liền nhìn thẳng vào mặt Vu Hôi Kiếm hỏi :

- Hóa ra Nhật Nguyệt bang còn có đối địch khác nữa ?

Vu Hôi Kiếm đáp :

- Vì thế huynh mới nghĩ đến chuyện liên thủ. chẳng qua...

- Chẳng qua sao nữa ?

Vu Hôi Kiếm nghiêm giọng :

- Chuyện Cửu đỉnh mong Hàn huynh sớm quên đi, vì Đồng Thiên Kỳ còn sống.

Thiên Tâm Quái Cái đánh giọng :

- Lão ăn mày ta đã nói rồi, đi chuyến này là phải thu được kết quả.

Vu Hồi Kiếm trừng mắt đáp :

- Hóa ra chuyến này Hàn huynh rắp tâm đến cướp ư ?

Thiên Tâm Quái Cái nói một cách trân tráo :

- Lão ăn mày ta biết rằng các người không có chuẩn bị mà !

Quả thật Vu Hồi Kiếm không phòng bị gì cả, bởi vì Nhật Nguyệt bang hết sức giữ kín tin tức về Cửu đỉnh được giấu ở phân đàn Triết Đông. Lão cố giữ bình tĩnh cười nói :

- Lão phu không chuẩn bị thực. Nhưng lúc này Đồng Thiên Kỳ tạm thời là một trợ thủ đắc lực.

- Người có biết Nam Hải phái tới đây người như thế nào không ?

Vu Hồi Kiếm cười nhạt đáp :

- Bất kể là người như thế nào thì lão phu dám tin chắc rằng không cự nổi với Đồng Thiên Kỳ. Hơn nữa lão phu cũng tin Đồng Thiên Kỳ quả thực có bị thương, chỉ không rõ người nào đã cải tử hoàn sinh cho hắn. Chưa biết chừng người đó còn đến đây giúp hắn nữa.

Thiên Tâm Quái Cái nghe xong liền sực tỉnh. Không sai ! Tuy Nam Hải phái đến đây hơn một nửa số cao thủ, nếu đấu với Đồng Thiên Kỳ không biết chiếm được ít nhiều tiện nghi. Nhưng nếu Đồng Thiên Kỳ còn có thêm trợ thủ, Nam Hải chưa đánh đã bại là cái chắc.

Nghĩ thế Thiên Tâm Quái Cái bắt đầu do dự

Thời gian hai người đối đáp rất ngắn. Lúc này Đồng Thiên Kỳ đã bức Thiên Huyền Kiếm đến sát góc tường. Đệ tử phân đàn Triết Đông không ai dám liều mạng xông vào cứu.

Không còn chỗ lùi nữa, Thiên Huyền Kiếm nhìn Đồng Thiên Kỳ đang tiến tới mỗi lúc một gần, run giọng nói :

- Đồng Thiên Kỳ i Giết người thường mạng là cùng. Lão phu hy vọng người cho được chết nhanh chóng.

Giọng nói có vẻ khiếp sợ và khuất phục.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói ;

- Phương pháp xử trí Vũ Nội Tam Kiếm các người, tịnh không phải cho đến bây giờ Đồng mới mới nghĩ ra !

Thiên Huyền Kiếm kêu lên đầy khiếp nhược :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người... người độc ác như sói lang vậy ư ?
- Đồng mỗ độc ác, sói lang mọi người đều biết. Tất Vũ, người nói thừa mất rồi !

Ngầm rút đoản kiếm từ thắt lưng, Vu Hôi Kiếm nhìn Thiên Tâm Quái Cái nói nhỏ:

- Chúng ta động thủ thôi chứ ?

Thiên Tâm Quái Cái nhường mảy hỏi :

- Người nói sao ?

Vu Hôi Kiếm đáp :

- Lão phu phát kiếm trước. Sau đó nhân lúc đối phương hoang mang hai chúng ta đánh lên!

Lão khất cái nói:

- Đánh lên ư ?

Vu Hôi kiếm gật đầu :

- Đó là cách chắc ăn nhất.

Thiên tâm Quái Cái vốn không ưa Đồng Thiên Kỳ, nghe nói vậy gật đầu biểu thị sự tán đồng.

Vừa thấy Đồng Thiên Kỳ nâng kiếm, Thiên Huyền Kiếm sợ đến toát mồ hôi, đôi mắt tuyệt vọng nhìn đám thủ hạ đệ tử thét lên thất thanh :

- Các người tiến lên chứ !

Chúng nhân đứng dưới bậc thềm vừa rồi chứng kiến Đồng Thiên Kỳ chỉ hạ chiêu kiếm chém cụt tay Tất Vũ nên ai nấy đều khiếp vía, nghe kêu vẫn làm lơ không dám động.

Thiên Huyền kiếm vừa giận vừa sợ quay sang Vu Hôi Kiếm giọng cầu khẩn :

- Tổ sư gia !

Vu Hôi Kiếm sợ Đồng Thiên Kỳ quay đầu liền giấu hai thanh đoản kiếm ra sau lưng, trầm giọng bảo :

- Sau khi người chết chúng ta tất sẽ vì người mà báo thù.

Thấy chủ không còn để ý đến mình nữa, Thiên Huyền Kiếm thở dài nói :

- Lão phu không chịu hối, lão phu bị Nhật Nguyệt Bang lợi dụng rồi.

Đưa cặp mắt thất thần nhìn Đồng Thiên Kỳ, run giọng :

- Đồng Thiên Kỳ ! Nếu trong lòng người còn chút nhân từ, thì hãy giết chết ta ngay đi.

Nói xong hai chân mềm nhũn, lão ngã mọp xuống đất.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng :

- Đồng mỗ có lòng nhân từ cũng không dành cho Vũ Nội Tam Kiếm các người dâu !

Dứt lời, chàng vung kiếm. Thiên Huyền Kiếm lập tức bị tiện cụt cả hai chân nằm giãy giữa trong vũng máu.

Cũng trong lúc kiếm Đồng Thiên Kỳ vừa chém xuống, từ trong đại sảnh bắn ra hai đạo hàn quang nhằm vào hai vai chàng. Gần như đồng thời, hai tiếng thét vang rền, Vu Hôi Kiếm và Thiên Tâm Quái Cái lao ra khỏi sảnh môn.

- o O o -